

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Svccinctam Doctrinarum Asceticarum Svmmam Comprehendens - Quam
ad majorem omnium in Ascensi proficere cupientium utilitatem ac
subsidium

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1685

§. 2. De Judicio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48214)

tem quærere. 2. Ut, quandoquidem, teste S. Joanne Climaco, Diabolus homini sano persuadet, DEUM esse infinitè pium ac proum ad indulgendum, quatenus homo parvi pendat peccata, atque audentiùs peccet; agonizanti autem persuadet interdum, DEUM esse rigorosissimum, & peccata sua esse plurima & gravissima, ut hâc ratione diffidat, ac desperet, idcirco arripiendum tunc S. Gregorij sciatur esse consilium, in hæc ferè verba datum: sicut, dum vivimus, debemus bona nostra à memoria repellere, ne extollant; ita appropinquante exitu ea plerumque justè ad memoriam revocamus, ut fiduciam præbeant, & desperatum timorem premant.

§. II.

De Judicio.

I. Est citatio ad Tribunal Christi, ut recipiat unusquisque Angelorum & Hominum, prout gessit, sive bonum, sive malum, ut S. Paulus 2. Cor. 5. indicavit, de quo quinque præcipuè capita Ascetæ sunt bene notanda.

II. Primum est, ut bene cognoscat causas instituendi judicij, quas quidem ex triplici fonte desumit P. Matthias Faber. 1. *Ex parte DEI*: Ut justitia illius appareat. Hinc Apostolus monet: Nolite ante tempus judicare, quoadusque veniat Dominus, qui & illuminabit abscondita tenebrarum. 2. *Ex parte Christi*: ut ei honor ablatum publicè restituatur, & compensetur judiciaria potestate. 3. *Ex parte judicandorum*: ut quisque completam mercedem, tam quoad corpus, quàm quoad animam recipiat. Hinc iterum Apostolus monet: omnes nos manifestari oportet ante tribunal

Christi, ut referat unusquisque propria corporis, p
gessit.

III. Alterum est, ut sciat timorem judicij fructu
sè usurpare, & per eundem se ad perfectionem et
mulare. Qui quidem fructus in duobus præcipue
sistit. 1. Ut non existimet, sibi timorem hunc
deponendum, quòd viam purgativam superârît,
potius meminerit doctrinæ, quam S. Gregorius ha
parte dedit dicens: Quantò quis sanctiùs vivit, ta
cautiùs expendit, quàm districtus adveniat æternus
dex. Ita suum ipse terminum quotidie prospicit,
ante severitatem tantæ Justitiæ, quas rationes vita
positurus, attendit. 2. Ut noverit aptè misericordie
Justitiæ considerationem miscere juxta S. Augusti
consilium dicentis: nemo ad impunitatem sibi
misericordia DEI blandiatur, quia est judicium.
nemo in melius commutatus exhorreat judicium D
quia præcedit misericordia DEI.

IV. Tertium est, ut dignam de hoc judicio
mationem concipiat, eúmque in finem tria præci
perpendat. 1. Multitudinem rerum, de quibus
reddenda ratio, quas quidem ad quatuor species re
cat Bessæus, dum ait: Judex inquiet: Redde ratione
Villicationis tuæ de quatuor villis; mundi cum re
creatis; corporis cum suis sensibus; Animæ cum
nis suis & gratiis; crucis cum SS. Sacramentis. 2. Jud
examen & inquisitio accuratissima, & severissima. U
meritò quisque exclamat, Quid sum miser tunc dicit
rus? quem Patronum rogaturus? cùm vix justus sit
curus. 3. Gravissima æstimatio, quam Judex de
bus in judicium tractis formabit, ratione cujus etia
justitias judicare dicitur.

V. Qu

V. Quartum est, ut solidum sciat modum sese præparandi ad hoc iudicium, qui quidem in tribus præcipuè consistit. 1. Ut semper paratus sit, cum semper dicere possit cum Jobo: Nescio quamdiu subsistam, & si post modicum me tollat factor meus. 2. Ut semper conetur esse in gratia juxta Siracidis consilium: ante obituum tuum operare iustitiam. 3. Ut extraordinariis obsequiis Iudicem sibi conciliare conetur, qualia præcedenti §. non pauca sunt indicata. Præcipuè verò ut ad quæstiones à iudice proponendas se præparet, videlicet an caritatem DEI & Proximi servaverit, diligens DEUM ex toto corde, anima, viribus & fortitudine, & proximum sicut seipsum dilexerit, atque adeò esurientes paverit, sitientes potârît &c. O quàm diligenter ad quæstiones proponendas examinandi se præparent, siquæ proponendæ sunt, ante examen cognoscerent.

VI. Quintum denique est, ut, si fortè grandia ante conversionem peccata commisit, non nimium angatur, sed potius credat, etsi illa toti orbi manifestanda sint, ut Lessius & alij probant, ac scripturæ conformius putant, ea tamen non in pudorem, sed ad magnam DEI glorificationem, propriamque congratulationem cessura, ut S. Anselmus docet, aptaque similitudine demonstrat, dum ait: non tunc pro peccatis tuis te major angustia premet, scelerumq; tuorum magis pudebit, quàm aliquem olim magnis vulneribus sauciatum, jamque ex omni parte sanatum, aboliti sanguinis molestia premit. Vel nunquid eorum, quæ in cunis positus infans egerat, nunc grandævum pudet? tunc quippe, cum integra sanitas, perfecta munditia, plena remissio, secuta omnium offensionum impuni-

tas tibi certò ariserit, cognitio vel recordatio peccatorum tuorum in nullo tibi magis horrore esse vel quifusioni valebit, quàm est modo B. Petro Apostoloprincipi abnegatio sua, vel B. Mariæ Magdalenaepollicita sua. Verùm super hoc agnitis delictis, velur Exnormi ac foeda infirmitate suâ pietas, virtus, sapientiaMedici, qui te sanavit, sublimiùs à cunctis admittitur, laudabitur, magnificabitur; laus autem & magnificentia gloriae DEI, tua, si bene advertis, gloria est

§. III.

De Purgatorio.

I. Est receptaculum, in quo Animæ Defunctorum pro peccatis quoad pœnam necdum plenè remissis satisfaciunt; de quo tria specialiter Ascetæ sunt mandanda.

II. Primum est, ut firmiter credat, Purgatorium dari, eumque esse carcerem, de quo Christus Scilicet Evangelico dixit: non exies inde, donec solvas novissimum quadrantem; hoc enim de carcere Mundi Inferni intelligi non potest, cum ex inferno nulla redemptio: in carcere mundi verò non ponantur omnes tales, qui per ultimi quadrantis solutionem dimittuntur è carcere.

III. Secundum est, ut salutarem timorem huius pœnæ concipere studeat; quem in finem servierunt Guarrici Abbatis sententia, sic loquentis: Væ nobis si dies adimpleatur, & purgatio minimè adimpleatur & postea necesse sit impleri, & illo nos igne purgari, quod nihil pœnalius, nihil acrius aut vehementius in hac vita potest excogitari! Sed quis ille tam perfectus, tam